

*Això diu
que era...*

LECTURES
PRIMÀRIA

2

Teresa Broseta

Alba i Daniel no han parat de jugar en tot el dia! Han botat ones menudetes i grans, han fet carreres nadant, han jugat a la pilota, han buscat petxines, han perseguit carrancs entre les roques... Per això, s'han gitat a l'ombra del para-sol. S'han guanyat un bon descans! Però, al cap de cinc minuts, Alba fa una colzada al seu cosí.

–Adormir-se no s'hi val!

–Ni un poquet? –protesta Daniel.

–Ni un segon! L'últim dia de vacances s'ha d'aprofitar sencer!

Danielriu. La seua cosina és inquieta com una sargantana!

–Molt bé. I què fem ara?

–Un castell d'arena!

–D'acord –accepta Daniel–. Però a l'ombra del para-sol, que no vull

acabar l'estiu torrat com una llonganissa.

Els dos cosins es posen a la faena. Carreguen poals d'arena i d'aigua, fan torres i muralles, i dibuixen portes i finestres amb la punta dels dits.

Daniel i Alba estan tan ocupats que no s'adonen que la platja es va quedant buida a poc a poc. No noten que el sol ja no crema com abans. Quan acaben de decorar el castell amb l'última petxina, els dos criden alhora:

–Fet!

Però no els sent ningú perquè, en el mateix moment, esclata un tro que fa tremolar la terra. I un llamp creua el cel. I unes gotes grosses com cigrons comencen a esguitar l'arena.

–Quina pena! –fa Daniel.

–No passa res! Almenys hem aprofitat les vacances fins a l'últim segon!

Llig i comprenc

1 Encercla els objectes que apareixen en la lectura.

2 Marca les oracions verdaderes.

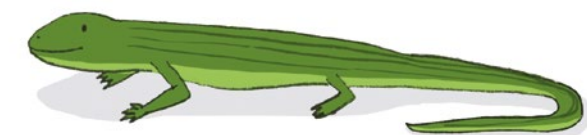
És l'últim dia de vacances.

Els cosins no es divertixen junts.

El dia acaba amb una tempesta.

Alba i Daniel fan un castell d'arena.

3 Completa amb l'ajuda dels dibuixos.

• Cauen gotes grosses com _____.

• Alba és inquieta com una _____.

El iaio Vicent treballa de cambrer al bar de la plaça. Va vestit de negre i porta un davantal blanc com la neu. Si se'l taca, se'l canvia i diu:

–No hi ha cosa pitjor que un cambrer amb el davantal brut!

El iaio atén els clients sense perdre el somriure i sense equivocar-se. No li ha posat mai un café a qui li havia demanat un tallat, ni un suc de taronja a qui li l'havia demanat de pinya. És el millor cambrer del món!

Cada vesprada, en eixir d'escola, em convida a berenar. Si fa calor, un gelat amb galletes o una orxata amb fartons. Si fa fred, una tassa de xocolata amb bunyols o un got de llet amb coca de llanda. Si no fa ni fred ni calor... qualsevol cosa!

Mentre berene, li conte coses de l'escola. Si no té molta clientela, clar! Li explique què he après, a què he jugat... Em fa xarrar pels colzes!

L'altre dia, em digué:

–Saps una cosa, Carles? Em fas enveja! Quan em jubile, tornaré a escola.

–Això no pot ser! –vaig riure–. No hi ha escoles de iaio!

I aleshores em va deixar amb la boca oberta. Em digué que hi ha escoles on les persones majors poden aprendre un fum de coses: idiomes, informàtica, música, pintura, ioga... De tot!

–I tu què estudiaràs, iaio? –vaig preguntar-li.

Li brillaren els ulls.

–Música! Sempre he desitjat saber música!

Me'n vaig anar a casa content. No tardaré a tindre un iaio trompetista!

Llig i comprenc

1 Troba en la sopa de lletres els berenars de Carles i copia'ls.

G	C	A	N	F	T	E	S	G	O
A	O	D	I	A	D	L	L	E	T
L	C	A	T	R	I	N	E	L	O
L	A	L	E	T	E	S	C	A	S
E	O	R	T	O	R	X	A	T	A
T	E	B	U	N	Y	O	L	S	I
E	O	N	O	S	S	A	M	A	R
S	X	O	C	O	L	A	T	E	A

2 Encercla les oracions verdaderes.

- El iaio de Carles treballa de cambrer.
- El iaio de Carles vol estudiar informàtica.
- El iaio de Carles sap música.
- El iaio de Carles vol aprendre música.

3 Qui ho explica bé? Pinta la bafarada correcta.

«Xarrar pels colzes»
vol dir «xarrar molt».

Nooo! Vol dir «xarrar
amb els colzes apegats
al cos».

Sí, home! És
«col·laborar amb els
companys»!

El meu germà Bruno té dos anys. És molt espavilat i ja pot fer moltes coses de majors: passar-me la pilota, dir que té caca, pintar... Jo me n'alegre, perquè cada dia podem fer més coses junts.

Però Bruno encara no sap parlar clar. Només se li entenen algunes paraules: pa, sí, no, caca, sol, papa, mama... I teta, que soc jo! Totes les altres paraules que diu són incomprensibles.

La mare diu que parla amb mitja llengua. El pare diu que parla com si tinguera la boca plena de cigrons. I jo crec que parla un idioma inventat!

–Teta, *fulum pepàs!* –em diu.

Toca't el nas! Què deu voler dir? I aleshores comença el joc:

–Què vols, Bruno? L'elefant de drap?

–No! *Fulum pepàs!*

–La pilota?

–No!

Ui, que s'enfada. Ho intente una altra vegada:

–Un flam, Bruno?

–Noooo!!! *Fulum pepàs!*

L'estranya conversació pot acabar de tres maneres: bé, regular o malament.

Quan acaba bé, algú encerta per casualitat què és això del *fulum pepàs* i Bruno es posa d'allò més content. Pot ser un joguet, una galleta... Qualsevol cosa!

Quan acaba regular és perquè Bruno es conforma amb una altra cosa. No li donem el *fulum pepàs*, perquè no sabem què és, però aconseguim que se li oblide.

I quan acaba malament, que és molt a sovint, Bruno crida i plora, i es posa fet un bou. És esgotador!

El vull molt, al meu germà, però tinc unes ganes que tinga la llengua sencera...

Llig i comprenc

1 Què vol dir que Bruno té només mitja llengua? Marca-ho.

Que li falta un tros de llengua.

Que encara no sap pronunciar bé.

2 Se'ns han ajuntat les paraules que sap dir Bruno! Separa-les i copia-les davall.

pamamasítetanocacapapasol

3 Què pot passar quan Bruno parla? Relaciona.

Quan les coses acaben bé...

• Bruno es conforma amb una altra cosa.

Quan les coses acaben regular...

• Bruno crida i plora.

Quan les coses acaben malament...

• algú endevina què vol Bruno.

4 Què creus que és *fulum pepàs*? Explica-ho.

Kumar s'havia girat un peu jugant a futbol, duia una escaiola al turmell i només podia caminar amb croses. No podia jugar a la pilota, ni fer carreres pel poble. Quina ràbia!

Aquell dia estava tan avorrit que s'animà a fer un passeig. Només per agarrar pràctica amb les croses...

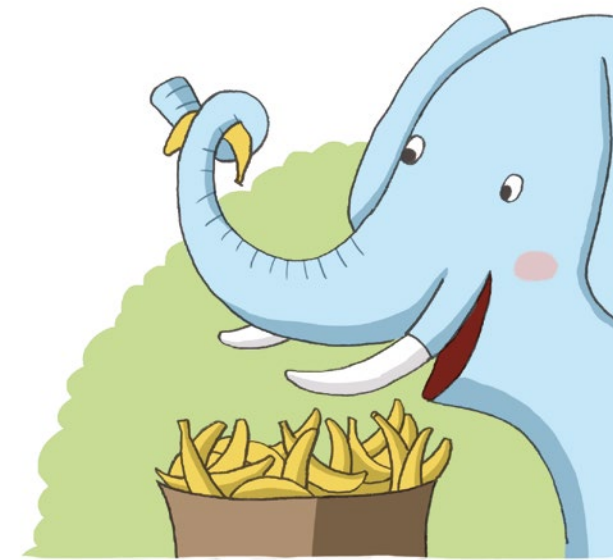
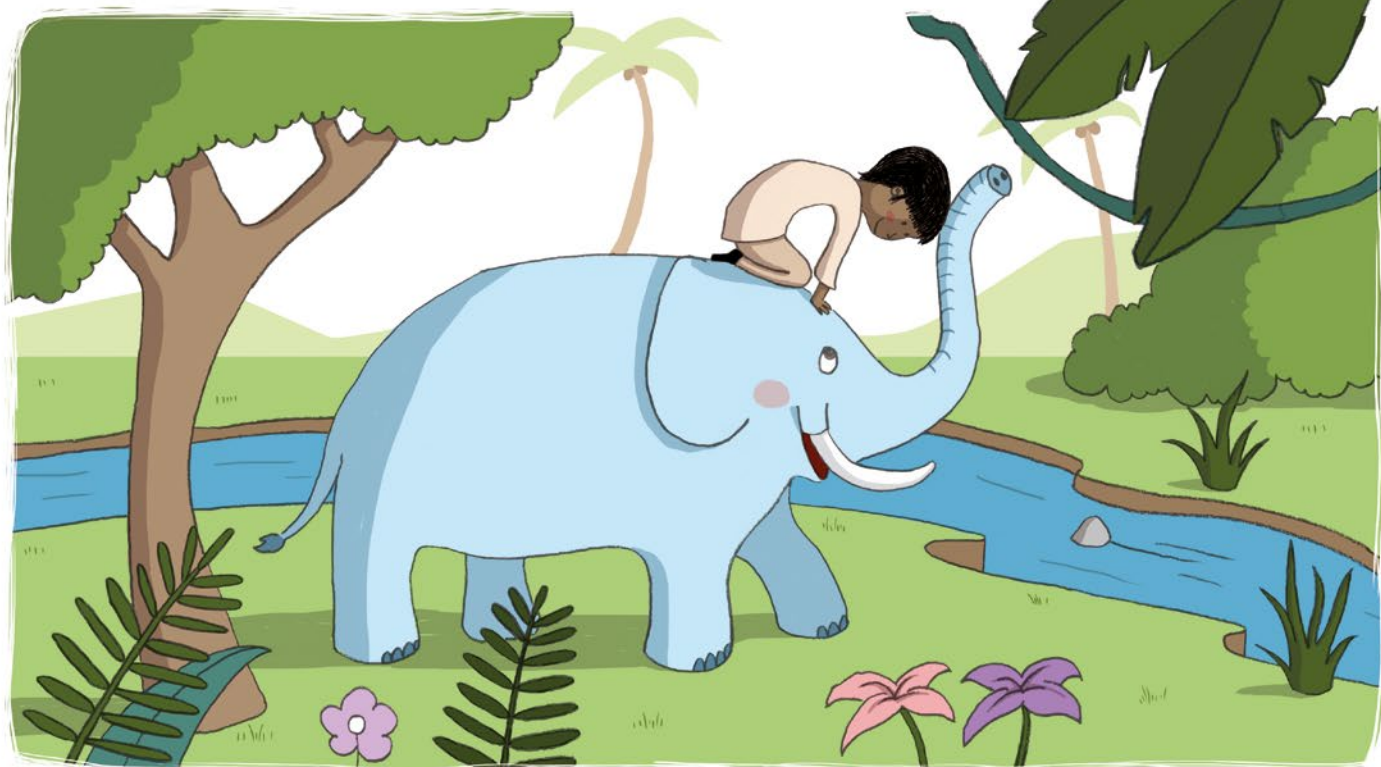
Passet a passet, Kumar s'allunyà del poble pel camí del riu. Tenia tantes ganes de sentir la remor de l'aigua, que no recordà que el riu havia crescut amb les últimes pluges. I tardà una estona a adonar-se del fang que cobria el camí.

Quan volgué fer marxa arrere, era massa tard. Per culpa del fang, l'escaiola pesava una barbaritat i les croses s'esvaraven. Va perdre peu i redolà per terra.

–Xof!

Ara sí que l'havia feta bona! Havia caigut dins d'un bassal, havia perdut les croses i no podia alçar-se.

Kumar tremolà de por. El sentiria algú si cridava? S'havia allunyat massa... Les llàgrimes li ompliren els ulls i se li esvararen galtes avall. Quin desastre!

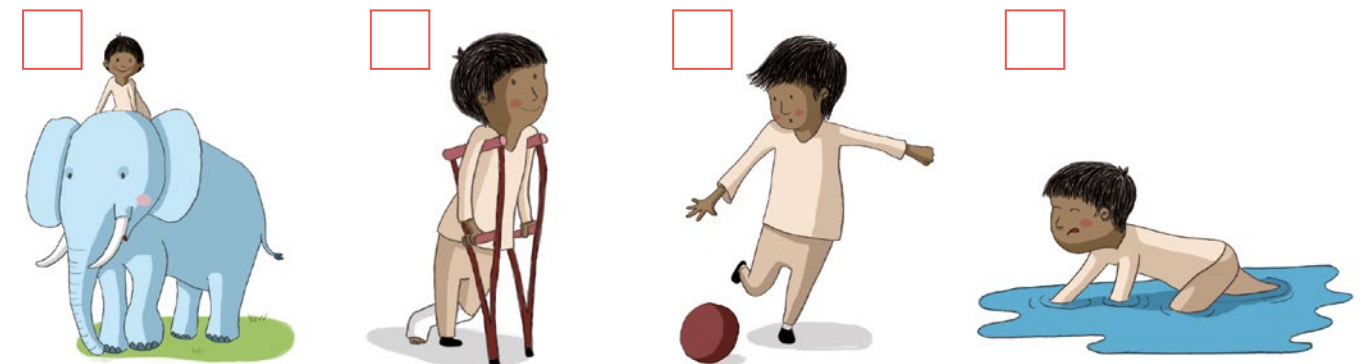
I en això, per sorpresa, Kumar notà que algú l'agarrava per la cintura i el feia volar fora de l'aigua.

–Baba! –cridà boig d'alegria–. Moltes gràcies!

El xiquet tornà a casa al llom del seu elefant i amb un parell de coses clares. La primera, que no tornaria a passejar a soles amb l'escaiola. La segona, que Baba s'havia guanyat un sac sencer de plàtans!

Llig i comprenc

1 Ordena la història amb 1, 2, 3 i 4.

2 Contesta les preguntes.

- Quin problema té Kumar? _____
- Amb què s'ajuda Kumar per a caminar? _____
- Qui va traure Kumar del bassal? _____

3 Pinta les oracions verdaderes.

Kumar està avorrit perquè no pot jugar.

El nom de l'elefant de Kumar és Baba.

Kumar cau dins del riu.

Baba s'ha guanyat un sac de taronges.